

Розділ 4

Розділ 4 ВЕРШИНА КОНТРАБАНДИСТІВ

Дорога здебільш бігла вздовж берега, хоча інколи й віддалялася від нього на кілька миль. Але потім знову поверталася до моря. Діти тішилися довгою поїздкою. А коли треба було спинитися на підобідок, водій сказав, що знає гарний заїжджий двір.

О пів на першу він під'їхав до старого готелю, всі вийшли з автівки й подались до будівлі. Джуліан узяв справу в свої руки й замовив ланч, який припав усім до смаку, й Тіммі також. Власник готелю любив собак і дав таку гору їжі на тарілці Тіммі, що пес навіть засумнівався, чи все це для нього.

Він зиркнув на Джорджу, й та ствердно кивнула йому.
— Це все твоє, Тіммі. Їж!

І Тіммі все спожив з надією, що цей готель — кінцевий пункт їхніх мандрів. Не щодня голодному псові подають стільки їжі!

Після ланчу діти підвелися й пішли шукати свого водія, який їв на кухні разом з власником готелю та його дружиною. Це були його давні друзі.

— Я чув, ви прямуєте до Окаянної гори, — сказав, підводячись, власник готелю. — Будьте там обачними!

— Окаянна! — повторив Джуліан. — Це назва пагорба, на якому знаходиться Вершина контрабандистів?

Окаянна – це яка?

— Авжеж, так його називають, — відповів власник готелю.

— А чому він так називається? — запитала Енн. — Яка кумедна назва! Невже, коли це місце ще було островом, туди висилали людей, яких відцурались?

— О ні. За давніх часів розповідали, що гора колись височіла на березі, — відповів власник готелю. — Але на ній жили погані люди, й один святий, розсердившись на них, пожбував її в море, й утворився острів.

— І тому гору назвали Окаянною, — сказав Дік. — Але, можливо, на острові справи покращились, бо море відтак відступило й до пагорба можна пройти по суші, еге ж?

— Авжеж. Є одна гарна дорога, — відповів власник готелю, — але ні в якому разі не ходіть убік, як підете пішки! Болото умить затягне, якщо ви зайдете на мочари!

— Схоже, це надзвичайно цікава місцевість, — сказала Джорджа. — Вершина контрабандистів на Окаянній горі! І до неї — одним одна дорога!

— Час їхати далі, — зауважив водій, поглянувши на годинник. — Ваш дядько сказав, що вам слід встигнути туди до підвечірка.

Діти знову посідали до автівки, і Тіммі по їхніх ногах заліз і вмовився Джорджі на колінах. Він був завеликий і заважкий, щоб лежати у неї на колінах, але часом, коли дуже заманеться, він таки уможувався, а Джорджі не вистачало духу його прогнати.

Вони рушили. Енн заснула, інші теж задрімали. Монотонно буркотів двигун. Замжичило, і журба огорнула краєвид.

За деякий час водій обернувся і звернувся до Джуліана:

— Ми під'їздимо до Окаянної гори. Незабаром сухо-діл закінчується, й дорога піде по багнах.

Джуліан розбудив Енн. Усі прилинули до вікон в очікуванні. Але побачене розчарувало їх! На болотах лежав туман! Він був непроникний, і видно було лише дорогу попереду, понад болотами. А крізь рідкісні розриви туману обабіч дороги виднілися лише похмурі багнища.

— Будь ласка, зупиніться на хвилинку, — попросив водія Джуліан. — Мені хочеться трохи краще розглянути ці болота, які у нас називають маршами.

— Добре, але тільки не зіходьте з дороги, — застеріг водій, зупиняючи машину. — І собаку не випускайте. Якщо пес побіжить з дороги на марші, то більше його не побачите.

— Чому не побачимо? — запитала Енн, зробивши круглі очі.

— Мається на увазі, що болото миттєво його затягне, — пояснив Джуліан. — Закрий його в машині, Джорджо.

Тому Тіммі, попри його обурення, закрили в автівці. Він шкрібся лапами об дверцята й намагався визирнути у вікно. Водій повернувся до нього і спробував заспокоїти:

— Усе гаразд. Вони незабаром повернуться, друзяко.

Але Тіммі не припиняв скиглити до самого повернення дітей. Він бачив, як вони підійшли до узбіччя дороги. Бачив, як Джуліан зістрибнув на пів метра униз, до самого болота.

Уздовж болота було покладено великі камені. Джуліан став на камінь, щоб краще оглянути багнисту рівнину.

— Це трясовина, — сказав він. — Густа, хлипка трясовина! Дивіться, коли я торкаюся її ногою, вона зрушується! А якщо я наступлю сильніше, вона мене затягне.

Енн це не сподобалося, і вона гукнула Джуліана.

— Повернись на дорогу! Я боюся, що ти туди звалишся.

Туман клубочився над маршами-солончаками. Це було дивне місце, холодне й вогке. Дітям воно не сподобалося. Тіммі в автівці загавкав.

— Тім своїми пазурами роздере двері, якщо ми не повернемося, — зауважила Джорджа.

Діти припинили й мовчи повернулися до автівки. Джуліан розмірковував над тим, скільки ж мандрівників загинуло в цих маршах, що були колись морем.

— Тут чимало людей зникло безслідно, — відповів водій, коли його про це спитали. — Кажуть, є тут одна-дві звивисті стежки, що ведуть від берега до Окаянної гори, якими користувалися до того, як побудували дорогу. Але якщо ви не знаєте кожен сантиметр цих стежок як свої п'ять пальців, то можете не так ступити, й не встигнете спам'ятатися, як вас затягне трясовина.

— Про це навіть подумати страшно, — сказала Енн. — Облишмо цю розмову. А Окаянної гори ще не видно?

— Видко. Он вона бовваніє у тумані, — відповів водій. — Вершина виступає з туману, бачите? Дивна місцина, еге ж?

Діти дивилися мовчки. Понад рухомим туманом височів пагорб зі скелястими схилами й кручами. Здавалося, він пливе в тумані над землею. На пагорбі виднілися будинки, які навіть на такій відстані виглядали старовинними замками. Де-не-де височіли вежі.

— Отам на самій горі має бути Вершина контрабандистів, — сказав Джуліан. — Їй, либонь, багато сторіч... схоже на це! Зверніть увагу на її вежу. З неї напевно відкривається чудовий краєвид.

Діти дивилися, як на чудасію, на те місце, куди вони їдуть. Звичайно, виглядало воно мальовничо і привабливо... але і якось трохи загрозливо.

— У ньому є щось... щось таємниче, — сказала Енн, висловивши вголос те, що в інших було на думці. — Тобто так виглядає, ніби за довгі століття накопичилося багато таємниць, які це місце береже. Напевно, ми могли б почути чимало розповідей.

Автівка знизила швидкість, бо туман дедалі густішав. На покритті дороги, уздовж розмежувальної лінії, було вмонтовано круглі світловідбивачі, і, коли водій вмикнув протитуманну фару, вони яскраво світилися й показували, куди їхати. А коли підїхали до Окаянної гори, дорога пішла вгору.

— Незабаром проїдемо попід великою аркою, — сказав водій. — Колись тут була міська брама. Містечко й досі, як і за давнини, оточене муром. Згори на ньому є широкий надстінний прохід; якщо йти ним в один бік, то можна по колу обійти все місто.

Діти вирішили, що обов'язково здійснять таку прогулянку. Якщо буде гарна погода, то можна буде помилуватися всіма краєвидами довкола пагорба.

Узвіз ставав дедалі крутішим, і водій перемикнув передачу на нижчу. Автівка стогнала, забираючись нагору. Вона підїхала до проїзду під аркою, з якої відчиняли й зачиняли ворітниці. Нині міська брама стояла відкрита. Автівка проїхала під аркою, і діти опинилися на вершині Окаянної гори.

— Так ніби ми здійснили подорож у часі й перенеслися на кілька сторіч назад! — вигукнув Джуліан, видивляючись на бруковані вулички, старовинні будинки й крамнички з ромбуватими вікнами і масивними міцними дверима.

Далі автівка поїхала звивистою центральною вулицею і зупинилась аж перед кutoю металевою брамою. Водій посигналив, і брама відчинилася. Автівка поїхала крутою під'їзною дорогою до входу й зупинилася перед будинком. Вершина контрабандистів!

Діти вийшли з автівки трохи невпевнено. Великий старий будинок дивився на них ніби спохмура. Він був збудований із цегли й дерева, а його вхідні двері були такими масивними, як у замку.

Над деякими ромбуватими вікнами видно було вигадливі навіси. Єдина міцно посаджена вежа з круглими вікнами височіла над східною стіною. Вона була не квадратна у плані, а заокруглена і завершувалася конусоподібним дахом.

— Вершина контрабандистів! — сказав Джуліан. — Назва, схоже, якнайкраще пасує цьому будинку. Гадаю, за давнини тут пройшло чимало контрабанди.

Дік подзвонив у двері, натиснувши на металевий важіль. Всередині одразу пролунав дзвін. Потім почувся швидкий тупіт ніг, і двері відчинилися. Поволі, бо були вони дуже важкими.

За дверима стояло двоє дітей: дівчинка приблизно віку Енн і хлопчик у віці Діка.

— Ось і ви нарешті! — вигукнув хлопець, блимаючи неспокійними темними очима. — Я вже думав, що ви ніколи не доїдете!

— Це Смоляний, — повідомив дівчатам Дік, бо вони з ним не були знайомі.

Енн і Джорджа видивлялися на хлопця.

Він справді був неймовірно смаглявим. Чорне волосся, чорні очі, чорні брови, смагляве обличчя. На відміну від нього, його сестра виглядала блідою і тендітною, із золотавим волоссям, блакитними очима й ледь помітними бровами.

— Це Мерібел, моя сестра, — сказав Смоляний. — Я завжди кажу, що поряд ми виглядаємо, як Красуня і Чудовисько.

Смоляний був милим й одразу всім сподобався. Джорджа з подивом зловила себе на тому, що глипає на нього якось по-іншому; зазвичай вона була нерішучою з незнайомцями і їй був потрібний час, щоб подружитися з ними. Але хто ж міг не вподобати Смоляного з його неспокійними чорними очима й бешкетною усмішкою?

— Заходьте, — запросив Смоляний. — Водію, під'їдьте, будь ласка, до наступних дверей, аби Блок вивантажив речі з автівки й пригостив вас чаєм.

Раптово Смоляний посерйознішав, усмішка згасла на його обличчі — він побачив Тіммі!

— Отакої! Сподіваюсь, це ж не ваш собака?

— Це мій пес, — заявила Джорджа і поклала руку на голову Тіммі на знак заступництва. — Я мала взяти його з собою. Я без нього не можу.

— Так, але... у нашому домі собак тримати не можна, — сказав стурбовано Смоляний і озирнувся, немов побоюючись, що хтось вийде зараз і побачить Тіммі. — Мій вітчим не дозволяє. Якось я привів двірняка, і він відшмагав мене так, що я не міг сидіти; вітчим, звичайно, відшмагав мене, а не пса...

Енн силувано всміхнулася на цей невдалий жарт. А Джорджа насупилася й затялася.

— Я думала... думала, що, може, ми зуміємо його сховати на той час, що ми тут. Але якщо ти так налаштований, я зараз же сяду в автівку й повернуся додому! До побачення!

Вона розвернулася й подалася до автівки, яка здавала назад. Тіммі рушив за нею. Смоляний подивився їй услід і закричав щосили:

— Повернися, дурненька! Ми щось придумаємо!

Спробуй відповісти, що значать деякі слова з цього розділу.

Мандри – це	видіння	подорож
Відцуратись – це	покинути	загубити
Відтак – це	після того	перед тим
Пожбурити – це	вдарити	закинути
Мочари – це	болота	кущі
Бовваніти – це	виднітися	боятися